

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 7380-08 פלוני נ' ערוץ 10 ואח'

בפני כב' השופטת תמר נאות פרי

התובע פלוני

נגד

הנתבעים	1. ישראל 10 שידורי הערוץ החדש בע"מ
	2. פיק אנד רול בע"מ
	3. מיכאל עילאי
	4. אורנה דץ

פסק דין

לפני תובענה בהתאם לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

רקע כללי –

- נשוא התובענה הינה תכנית שכונתה בשם "המראה" (להלן: "התכנית") אשר שודרה בשנת 2008 בערוץ 10, בהנחיית הגבי אורנה דץ.
- במסגרת התכנית, השתתפו נשים שונות בתהליך אשר במהלכו הן עברו ניתוחים קוסמטיים וטיפולים אחרים, כאשר המהלך כולו מצולם על ידי עורכי התכנית ומשודר לאחר עריכה. במהלך התכנית שוחחו המשתתפות עם המנחה ועם המומחים השונים שבצוות התוכנית, הכוללים תזונאית, מדריכת כושר, מאמן אישי-עסקי (קואצ'ר) ועוד. התוכנית למעשה כוללת כמה חלקים – חלק המתאר את המשתתפת לפני התהליך, חלק המלווה את התהליך ופרק נפרד המהווה מעין סיכום, לאחר תקופת מה, הנקרא: "המראה שאחרי".
- אחת מהמשתתפות בתכנית היתה הבת של התובע. שמה המלא, כמו גם שמו של התובע ושם שאר בני המשפחה, ישארו חסויים, והבת תכונה להלן: "מיה".
- במסגרת השתתפותה בתכנית, מיה עברה מספר טיפולים, לרבות ניתוחים קוסמטיים, טיפול שיניים, שינוי הרגלי תזונה, הוספת שיער ועוד.
- עניינה של התובענה הינם דברים שהשמיעה מיה במסגרת השיחות שהתקיימו עימה, הואיל והתובע טוען כי במהלך השיחות נאמרו דברים שמהווים פרסום לשון הרע לגביה. התובע טוען כי הושמעו דברים מהם עולה שהוא התעלל במיה בילדותה, כי הדברים אינם נכונים וכי יש בפרסומם כדי לבזותו ולהשפילו. התובע מלין על עצם השמעת הדברים ועל כך שלא התבקשה תגובתו, טרם השידור.
- את התביעה הגיש התובע כנגד החברה לשידורי טלוויזיה אשר במסגרתה הופקה התכנית (הנתבעת מס' 1, להלן: "ערוץ 10"), חברת ההפקות (הנתבעת מס' 2, להלן: "המפיקה"), מר עילאי מיכאל, היועץ האישי ששוחח עם מיה (להלן: "היועץ"), וכנגד מנחת התוכנית, הגבי אורנה דץ (להלן: "המנחה").

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 7380-08 פלוני נ' ערוץ 10 ואח'

מסכת הראיות –

7. מטעם התובע נשמעה עדותו (לגבי תצהירו 1/ת), הוגש דיסק ועליו העתק של התכנית (2/ת) ונשמעה עדותה של דודתה של מיה, האחות של האם, אשר גם שמה חסוי (להלן: "הדודה").
8. מטעם ההגנה נשמעו העדים הבאים: הגב' אורלי יום טוב, אחת מנשות ההפקה (לגבי תצהירה 2/ג), מר אייל גולדמן, עורך המשנה (לגבי תצהירו 3/ג), הגב' הלית לוי, עורכת התוכן של התכנית (לגבי תצהירה 4/ג), מר איתן אבוט, מבעלי המפיקה (לגבי תצהירו 5/ג), אמה של מיה (להלן: "האם", לגבי תצהירה 6/ג), מיה (לגבי תצהירה 7/ג) והיועץ (לגבי תצהירו 8/ג).

דיון והכרעה –

9. לאחר שבחנתי את חומר הראיות ושקלתי את טיעוני באי כוחם של הצדדים בסיכומיהם – מסקנתי היא כי **דין התביעה להידחות**, והכל מחמת הנימוקים שיפורטו להלן.

מהם הפרסומים שבמחלוקת?

10. תחילה, אפרט מהם הדברים שהושמעו במהלך התכנית ואשר מהווים את פרסום לשון הרע, לשיטתו של התובע. יצוטטו להלן הקטעים הרלבנטיים מתוך תמליל הדברים שנאמרו בשתי התכניות, ויובהר כי המדובר בשיחות בין מיה לבין היועץ, בינה לבין המדריך לשיאצ'ו שהשתתף בתוכנית, או בין מיה לבין המנחה. היות והתובע מתייחס לכל הציטוטים כאל לשון הרע, אין מנוס אלא לצטט את הדברים במלואם, למרות אורכם, כדלקמן:

המנחה: "הבטן של מיה אומנם שטוחה עכשיו אך עמוק בתוכה שוכן כאב ששום ניתוח קוסמטי לא יוכל לרפא".

...

היועץ: "ומה גרם לך כילדה קטנה להיות מסוגרת?"

מיה: "חוסר בטחון שבא מהבית, יש לי אבא, שהוא לא הבין מה הוא עשה לי כל הילדות שלי ... אני מתארת לעצמי שזה לא היה בכוונה, אבל כן ... דברים נעשו".

היועץ: "מה בעצם אבא שלך עשה, כשהיית קטנה יותר?"

מיה: "לא יודעת, כל הזמן להגיד מילים פוגעות, מילים רעות ... את לא שווה, את אפס" כאילו "מי את? מה את? למה את? מה יצא ממך בעתיד?" דברים שלקחתי איתי".

היועץ: "איך הדבר הזה משפיע עליך היום?"

מיה: "היום? חוסר ביטחון שלי, אני לא ... אני מאוד קשה לי להפתח אל אנשים ... מאוד קשה לי להאמין באנשים ...".

היועץ: "וכשאת נמצאת עם עצמך וחושבת על מה שאבא שלך עשה לך, איך את מרגישה עם זה?"

מיה: "זה רע. כאילו זה לא משהו כיפי. אם אתה מתכוון אם אתה לא מתכוון, זה עדיין מילים שפוגעות. אז כאילו ...".

היועץ: "אני מבקש ממך לרשום, את כל הדברים שאת זוכרת שאבא שלך אמר לך, שפגעו בך, אני מבקש שתעלי אותם לכתב, פשוט תרשמי אותם. מוכנה?"

מיה: "כן".

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 7380-08 פלוני נ' ערוץ 10 ואח'

היועץ: "אוקיי, ואז ניפגש שוב ונמשיך".

בהמשך התוכנית מיה כותבת על פתק את המילים שאביה אמר לה, הפתק נקשר לבלוני הליום והם משוחררים לאויר. במהלך קטע זה נאמרו הדברים הבאים –

מיה, מקריאה את הדברים שכתבה על הפתק: "את לא שווה שום דבר", "תראי איך את נראית", "חבל שנולדת", "את אפס".

היועץ: "אני רוצה להגיד לך משפט אחד, שיהיה מאוד ברור לך, זה לא שייך אליך, הוא אמר את זה מתוך חולשה שלו, זה לא מי שאת ... את מישהו אחר לגמרי. ועכשיו אנו נקשור את זה ואת פשוט תשחררי את זה ותשאירי את זה בעבר שלך".

(קושרים את הפתק)

מיה: "אני משחררת את הכל, את כל העבר, מתחילה התחלה חדשה".

(משחררת את הבלון)

מיה: "אני לא כועסת עליו, הוא לא ... הוא אף פעם לא רצה לפגוע בי. ככה זה יצא. אני לא מאמינה שהוא עשה שום דבר ברוע ... אני יודעת שהוא כן אוהב אותי והכל אבל ... אני לילדים שלי לא אעשה את זה".

הקטע האחרון הינו בתוכנית "המראה – שאחרי" אשר מסכמת את התהליך, שאז משוחח המנחה, בנוכחות מיה, עם צוות המשתתפים –

היועץ: "מיה חוותה מגיל צעיר מאוד, מגיל קטן מצד אביה, התעללות. ... מה שאני ארצה לעבוד איתה, עם מיה, זה קודם כל העניין הלא פתור בינה לבין אביה.

...

מיה הגיעה לווילה ... חסרת בטחון, דימוי עצמי נמוך, פגיעה מאוד גדולה בגלל אותם משפטים, אותם אמרות, שאבא שלה נהג להגיד לה, כשהיא היתה ילדה בצעירותה. ובתוך התהליך היא הבינה שלא מדובר בה, אלא מדובר בו, ומה שהוא עשה, הוא עשה את זה מתוך החולשה שלו! וברגע שהיא הבינה את זה, זה גם אפשר לה לסלוח. ואקט הסליחה עצמו הוא בעצם מאפשר לבן אדם לשים את העבר מאחוריו, להשאיר אותו מאחורה ולפתוח דף חדש. ..."

...

המנחה: "אף אחד לא מדבר איתך יותר ככה".

מיה: "ממש לא".

המנחה: "אף פעם. לא קשור לאבא שלך, בכלל, אף אחד לא מדבר אליך ככה!".

מיה: "אני לא נותנת לאף אחד".

האם יש בדברים שנאמרו כדי להוות "לשון הרע" ?

11. הדברים עצמם, עלולים להחשב כ"לשון הרע" לגבי המושא של האמירות. עיקרם של הדברים הינו השמעת דברים מצד אב כלפי הבת המתבגרת, אשר גרמו לה לאובדן הביטחון העצמי ולעצב רב. ניתן לראות בדברים ככאלו שאינם עולים בקנה אחד עם הראיה של חלק מהאוכלוסיה לגבי חינוך ראוי ולגבי יחסים תקינים בין אב לבת. במיוחד יש לתת את הדעת

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 7380-08 פלוני נ' ערוץ 10 ואח'

לכך שהיועץ, בסיכום הדברים, הגדיר את הדברים שנאמרו כ-"התעללות", ולכן, נדמה לי שניתן לראות בפרסומים ככאלו אשר יכולים לגרום לביזוי או לפגיעה באב – התובע.

12. ניתן לשאול אם הזיהוי של התובע היה חד ערכי, שכן ברור שהוא אביה של מיה, אך שמו או תמונתו לא פורסמו, אך לא ארחיב את הדיון לגבי שאלת הזיהוי של מושא הדברים, ואניח שקרובי משפחה או חברים היו יכולים להבין מיד במי המדובר, ונקודת המוצא של המשך הדיון תהא שאכן הדברים היו לשון הרע לגבי התובע.

13. אין כמובן צורך להתייחס לשאלה אם הדברים פורסמו, לאור העובדה ששודרו בטלביזיה, ונעבור עתה לטענת ההגנה של הנתבעים – והיא טענת האמת בפרסום, הקבועה בסעיף 14 לחוק, לאמור:

"תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי ...".

האם הוכחה אמיתות הפרסום ?

14. כאן - התשובה חיובית, וצר לי שנאלצנו לברר את הדברים במהלך המשפט.

15. בראש ובראשונה יש לפנות לדברי של מיה. מיה בעצמה הצהירה והעידה לגבי הדברים שנאמרו, לגבי תחושותיה, לגבי היחס של האב ואני נותנת אמון מלא בעדותה (שהיתה קשה ומרגשת, הן מבחינתה והן מבחינת שאר הנוכחים). אפנה בהקשר זה לעמ' 33 שורות 28 ואילך, לאמור:

"אני השתמשתי במילה התעללות והתכוונתי לכך שהוא פגע לי בנפש. אני מתכוונת שכל הזמן הייתי שומעת קללות והוא היה גורם לי להיות כזאת קטנה וכל מערכת יחסים שהיתה לי עם חברים, לא יכולתי להמשיך בה כי תמיד היה לי את הדמות שלו, שכל הזמן מרחפת לך באוויר, עם המלים שאת לא שווה כלום, את אפס. זוגיות לא הצלחתי להמשיך למשך שנים, רק אחרי שעברתי המון ... יש לי עוד כל כך הרבה דברים לבוא ולהגיד. מבחוץ, תמיד הכל יכול להראות יפה, אבל הבן אדם הרס לשלושת הילדים שלו את החיים".

16. אם לא די בכך אזי התובע עצמו, למעשה לא הכחיש במפורש שהוא אמר למיה בילדותה את הדברים שהיא טוענת שהוא אמר - וראו את תשובותיו בעמ' 9 שורות 10 עד 13 ואת דבריו בעמ' 10 שורה 28 שם הוא מסביר שהוא "לא מתנצל אם צעקתי".

17. עוד יצויין כי הדודה, שביקשה למסור עדות מצד התובע אישרה אף היא כי התובע - "לא מלאך, הוא היה צועק וגם (האם) היתה צועקת, אבל מפה להגיד (התובע) התעלל במיה הדרך עוד רחוקה ...". (עמ' 16 שורה 30).

18. האם העידה כי מיה חוותה מצד התובע יחס אותו היא הגדירה - "כאילו היא בעצם לא הבת שלו" (עמ' 25 שורה 8) ואישרה אף היא שהתובע נהג לומר למיה מילים כגון: "את אפס, את לא שווה כלום, וכל מיני דברים מהסוג הזה" (שם, שורה 11) ובהמשך: "הוא היה מתחיל לקלל, להגיד מילים לא לעניין, את אפס, את לא שווה כלום, אוכלת חינם, חבל שבכלל הגעת לעולם, כל מיני דברים כאלה" (עמ' 31 שורה 19). האם גם הוסיפה והעידה לגבי כך

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 7380-08 פלוני נ' ערוץ 10 ואח'

שמיה היתה ילדה חסרת ביטחון "שהיתה צריכה הרבה חיזוקים" (עמ' 26 שורה 18) וסיימה בכך שמיה אכן חוותה התעללות מילולית מצד התובע (עמ' 28 שורה 19) והסבירה כי: "אף אחד לא יודע את ההתעללות שכל הילדים האלה עברו, כולל אני" (עמ' 29 שורה 11).

19. דברים אלו מצטברים לדברי מיה ומחזקים את המסקנה בדבר אמיתות הפרסום.

20. לגבי הדברים שמסרה מיה לצוות התוכנית - אין צורך לפרט, כיון שהמדובר בעדויות שמיעה ממילא. בדומה, אין כל משמעות ראייתית לכך שצוות התוכנית שוחח עם אחותה של מיה, עם חברות שלה ועם בן הזוג של מיה – אשר כולם אישרו את גרסתה של מיה, הואיל ואף כאן עסקינן בעדות שמועה "כפולה".

21. משמע, שהוכח שהתובע אכן אמר למיה את הדברים הנטענים, הוכחו ההשלכות שהיו לדברים מנקודת מבטה הסובייקטיבית של מיה וכו'.

22. נותר עוד לברר אם הוכחה הטענה לגבי השימוש במונח "התעללות", היות והתובע ובא כוחו הקדישו למונח זה חלק נכבד ביותר מהזמן ומהכתוב.

23. אני מוצאת שבנסיבות שתוארו מעלה, לא היה כל פסול בשימוש במונח "התעללות", וכי גם לגבי הוכחה הטענה.

24. "התעללות", בהקשר של הדברים, הינה התעללות מילולית, ובשום אופן לא נרמז בדברים ששודרו שהכוונה להתעללות מסוג אחר (למרות שב"כ של התובע חזר ורמז שכך היו פני הדברים). צפיתי בדיסק ובו התוכניות פעמיים, על מנת לעמוד שוב על ההקשר של הדברים, לבחון מה שנאמר לפני ומה שנאמר אחרי וכיוצ"ב, ומסקנתי החד משמעית היא שהכוונה היתה להתעללות מילולית בלבד, שמתייחסת לכל האמירות דלעיל. שוכנעתי שכך הבין זאת הצופה הסביר וכי מי שראה את הפרק הראשון - ואף מי שראה רק את הפרק השני – לא יכול היה לחשוב שמדובר בסוג אחר של התעללות, אלא רק בהתעללות מילולית.

25. מבחינה לשונית, המונח "התעללות", כמובן שכולל כמה משמעויות, והמשמעות של "התעללות מילולית" (כמו גם "אלימות מילולית") הינה נפוצה, מקובלת וברורה. אפנה בהקשר זה למאמרו של דר יונתן יובל, "אלימות מילולית", פלילים יי (2001) 241 בעמ' 270-271, ואל ההפניה שלו לע"א 779/89 שלו נ' סלע, פ"ד מח(1) 221 ולדנ"א 4811/93 סלע נ' שלו, מאגר נבו (1993), שם קבע כב' הנשיא דאז שמגר כי –

"אינני סובר כי הביטוי "אלימות מילולית" הוא רק מטאפורה; אני רואה בו ביטוי לשוני הנובע מהרחבת התודעה והתובנה האנושיים. למדנו שמילים יכולות להיות אלימות כמדקרות חרב".

וראו אף את ת.א. (שלום תל-אביב) בייזר נ' יפרח, מאגר דינים (2004).

26. עוד אפנה לת.פ. (מחוזי תל-אביב) מ"י נ' טוני בכר, מאגר נבו (2009) שם נדון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת התעללות בקטין (מכח סעיף 368א לחוק העונשין) על רקע קללות שנהג להטיח בבנו, ובהמ"ש קבע, ביון היתר, כי –

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 7380-08 פלוני נ' ערוץ 10 ואח'

"אין חולק כי כינוי הקטין בביטויים כגון: "מטומטם", "מפגר", "אידיוט" היתה פרקטיקה ... בנסיבות אלה הכמות של השימוש בביטויים אלה עד הפיכתם לשיגרה יומיומית מעניקה להם משקל מיוחד אינה יכולה להכלל במסגרת שגרת יחסים בין הורה לילד.

הורה אשר באופן קבוע ושיטתי חוזר באזני בנו על ביטויים קשים ועולבים אינו יכול לצפות, שהדברים לא ישפיעו את השפעתם על הילד, שירגיש נפגע ומושפל, כפי שאכן חש הקטין."

27. מכאן, שהוכחה אמיתות הדברים, לרבות לגבי "ההתעללות", ויש לבחון אם היה בפרסום "ענין ציבורי" שכן המדובר בשני תנאים מצטברים לתחולתה של הגנת "אמת דיברתי".

ענין ציבורי -

28. הדיבר "ענין ציבורי" מסוגל לקבל פרשנויות שונות, וההלכה היא כי המדובר במבחן אובייקטיבי הנגזר משיקולי מדיניות משפטית (רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר, מאגר תקדין (2006). עוד נפסק כי ההכרעה בשאלת קיומו או העדרו של ענין ציבורי תיעשה בכל מקרה על פי נסיבותיו, בהתאם לשיקול דעתו של בהמ"ש (א. שנהר, דיני לשון הרע, עמ' 227).

29. בת.א. (מחוזי ירושלים) 8206/06 סרן ר' נ' אילנה דיין, מאגר נבו (2009), סוכמה ההלכה בהקשר זה, לאמור:

"העניין הציבורי הנדרש כתנאי לתחולתו של סעיף 14 – הצריך הוא להיות דווקא באותו פרט מן הפרסום שהוא עילת התביעה, או שמא די בעניין ציבורי בפרסום בכללותו כדי להכשירו? זו שאלה עקרונית שזקוקה לליבון (ראו ת"א (ב"ש) 503/85 מדינה נ' יבין, פ"מ תשמ"ו(ב) 427 (1986)) ...

"עניין ציבורי" ייחשב עניין שידעתו ברבים רלוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו – אם לצורך גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו" (ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 621 607 (2002)). מדובר אפוא בעניין שיש בו תועלת, להבדיל מ'עניין לציבור', כפי שהיתה לשון החוק בתחילה, מונח שעשוי לכלול גם דברים שאין בהם אלא כדי "לספק מזון לסקרנים או למלא יצרם של רכלנים" (בהשאלה מע"א 213/69 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' עיתון הארץ, פ"ד כג(2) 87, 91 (1969); ע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994)). ..."

30. לטעמי, במקרה זה, ועל אף שניתן לתהות לגבי הערך של התוכנית, יש מקום לקבוע שהדברים שמסרה מיה לגבי אביה נמצאים בתחומי "העניין הציבורי" - ואסביר את עמדתי.

31. מטרת התוכנית היתה ללוות את מיה בתהליך שהיא עברה ולבחון יחד עמה את השינוי, הפיזי והפנימי, במסגרת התוכנית. אני מוצאת שעל מנת להבין את התהליך יש צורך גם להבין את הרקע לדברים, והיה מקום לאפשר למיה לספר מהו מקור מצוקתה, מדוע היא הגיעה להיכן שהגיעה, מדוע חשוב לה להיות "מושלמת" (כפי שהיא מסבירה מספר פעמים) ומנין חוסר הביטחון שבבסיס החלטותיה. התוכנית מנסה להציג את ההתמודדות של מיה עם מצבה, לרבות המשקעים שהותירה בה ילדותה, ויש עניין לציבור בהצגת התמונה המלאה. ניתן אף לומר שיש אינטרס רב יותר בהצגת הרקע המשפחתי מאשר באי-הצגתו,

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 7380-08 פלוני נ' ערוץ 10 ואח'

שהרי ללא הבנת מורכבות הרקע, הצופה עשוי לשאול עצמו מדוע חשוב למיה כל כך לעבור את המהפך, לרבות ניתוחים כה רבים, שינוי הרגלי תזונה, פעילות גופנית ועוד.

32. מעבר לכך, אני סבורה כי את המונח "עניין ציבורי" יש לפרש, במקרה זה, בהרחבה יתרה, לאור כמה נתונים שהצטברו להם יחדיו, כדלקמן:

33. ראשית, יש לזכור כי הדברים נאמרו מפיה של מיה. היא מסרה את המידע, יש לדברים השלכה על פרטיותה לפחות במידה שהם משפיעים על התובע, ויש בכך אף ללמדינו שגם לשיטתה של מיה הדברים חשובים וקשורים בטבורם לנושא התוכנית (והרי אין היא מספרת פרט אינטימי מעברה שאינו קשור ככל ועיקר למצבה ולתהליך). העובדה שמיה עצמה מסרה את הדברים משליכה על נקודת האיזון בין חופש הביטוי לבין הצורך להגן על פרטיות התובע.

34. שנית, הלכה היא שיש לבחון אף את השאלה אם נעשה מאמץ למזער את הפגיעה עד כמה שניתן, לרבות בדרך של אי פרסום שמו של הנפגע או פרטים מזהים לגביו (א. שנהר, בעמ' 229). במקרה זה אין לנו כל מידע לגבי התובע, למעט היותו אביה של מיה, ובתוכנית לא נמסרו לגביו פרטים נוספים (וראו אף את ר' גביזון, "איסור פרסום הפוגע בפרטיות – הזכות לפרטיות וזכות הציבור לדעת" **זכויות אזרח בישראל – קובץ מאמרים לכבוד חיים כהן** (תשמ"ב) 177, בעמ' 213-214).

35. שלישית, יש לבחון את המונח "עניין ציבורי" על רקע התמורות התרבותיות ויש ליתן לו פרשנות מרחיבה עדכנית. אנו עדים לשינוי מסוים בנושאים שמוגדרים כמעוררי "עניין ציבורי" וזאת על רקע השינוי ברמת החשיפה האישית בתוכניות הטלביזיה, בסרטים, לרבות הדוקומנטריים, בספרות, במחול בתיאטרון וכו'. ככל שהציבור נחשף יותר ויותר לסיפורים האישיים של אותם "גיבורי תרבות לרגע" – כך החשיפה המלאה והמדוייקת של מכלול הנתונים לגבי אותן דמויות הופכת – לטעמי – להיות חשובה יותר ומהווה "עניין ציבורי".

36. לפיכך, המסקנה היא שהוכחו יסודותיה של ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק – הן אמיתות הפרסום והן העניין הציבורי.

אי בקשת תגובתו של התובע -

37. ניתן היה לסיים כאן את הדיון, אך אתייחס לנושא נוסף לו הקדיש התובע פרק נכבד בתביעתו, והוא – העדר תגובתו.

38. התובע טוען כי היה על הנתבעים לבקש את תגובתו טרם השידור, ומפנה בין היתר לתקנון האתיקה שחל על העיתונאים המחייב את בדיקת מהימנות המידע טרם פרסומו ומחייב באופן עקרוני לקבל ולפרסם תגובה של מי שלגביו מתפרסמים דברים העלולים לפגוע בפרטיותו או בשמו הטוב.

39. טענה זו לא אוכל לקבל בראש ובראשונה כיון שטענה שכזו אינה יכולה להוות עילת תביעה מכח החוק. לו היה התובע טוען לעוולה נזיקית, כגון רשלנות או הפרת חובה חקוקה, ומפנה לחובות הנובעות מכללי האתיקה העיתונאית – היה מקום לברר מה משמעות אותו כלל אתי

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 7380-08 פלוני נ' ערוץ 10 ואח'

המחייב את בדיקת העובדות והמחייב קבלת תגובה. במקרה דנן, התביעה הוגשה מכח החוק ולא פקודת הנזיקין, ועילת תביעה מתגבשת רק במקרה ופורסמה לשון הרע.

40. כך גם עמדתי לגבי הרמיזות של התובע לגבי הפגיעה בפרטיותו, דהיינו – שלא ניתן לקבל טענות שכאלו, שעה שהתביעה הינה מכח החוק ולא מכח חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.

41. אפנה כאן לת.א. (שלום ירושלים) 2528/00 מיכאל קרפין נ' מעריב, מאגר נבו (2002) אשר בו קיימת התייחסות לאי קבלת תגובה מצד מי שלגביו פורסמה כתבה, ובו נקבע שאי בקשת תגובה עשויה להחשב כאי נקיטת אמצעים סבירים לבדיקת אמיתות הפרסום. דא עקא, ששם הדברים היו רלבנטיים לאור בחינת שאלה **הגנת תום הלב** ולא **הגנת האמת בפרסום**, כבמקרה בו עסקינן. כלומר, שכאשר נבחנת הגנת תום הלב, במצב בו התברר שהפרסום איננו אמת (כמו שהיה בעניינו של קרפין) – יש חשיבות לבחינת השאלה מהם המאמצים שנעשו לצורך בדיקת האמיתות. במקרה שכזה יש צורך לבקש את תגובת נשוא הפרסום, כחלק מהמאמצים לבירור האמת. לעומת זאת, כאשר נבחנת הגנת אמת דיברתי, כמו במקרה דכאן, אין צורך לבדוק אם ננקטו אמצעים אלו או אחרים לבירור האמת – ואין כל רלבנטיות לשאלה אם התבקשה התגובה.

42. עוד אוסיף בנוגע לסוגית תגובתו של התובע, וזאת בנוגע לסעיף 17(א) לחוק, שיש לזקוף לחובת התובע בהקשר זה גם את העובדה שהוא לא פנה לערוץ 10 או למפיקה או לכל גורם אחר לאחר השידור של התוכנית הראשונה בבקשה להבהיר הבהרות, לתקן תיקונים, להתנצל, להוסיף את תגובתו, לבטל את שידור התוכנית המשלימה וכיוצ"ב פעולות – וראו את דבריו בעמ' 12 שורה 29 עד עמ' 13 שורה 2.

43. התייחסות אחרונה טרם סיום תהא לגובה הנזק הנתבע. התובע העמיד את גובה הפיצוי הנדרש על סכום של 1,000,000 ₪, וטען שהמדובר בנזק מיוחד. התובע לא הציג כל ראיה או אסמכתא לגבי נזק שכזה, ובוודאי שלא בסכום כנטען (ואציין כי התובע ביקש וקיבל אורכות להגשת חוות דעת של מומחה מטעמו, בשל טענתו לגבי נכות נפשית, אך למרות האורכות חוות דעת שכזו לא הוגשה). היות ולא היתה דרישה לפיצוי ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7א לחוק והואיל והנזק לא הוכח – היה מקום לדחות את התביעה גם מן הטעם הזה.

סיכום –

44. אשר על כן, התביעה נדחית.

45. התלבטתי לגבי הוצאות המשפט.

46. אין ספק שמוטב היה לולא הוגשה התובענה, ובמיוחד מוטב היה לולא העלה התובע במהלך המשפט טענות לפיהן היו רמיזות לגבי התעללות אחרת מאשר התעללות מילולית.

47. הסברתי לתובע, טרם תחילת שמיעת הראיות שאולי מן הראוי שלא לשמוע את כל בני המשפחה, שלא "לפתוח" את כל הפצעים שנטרו עקב הסכסוך המשפחתי והצעתי שלא יכתב פסק דין במקרה זה. לצערי הצעתי לא נתקבלה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 7380-08 פלוני נ' ערוץ 10 ואח'

48. מכאן, שאין לי ספק שההליכים הסבו לנתבעים הוצאות רבות, ועל התובע לקחת אחריות לגבי החלטתו להגיש את התביעה ולהמשיך בה למרות המלצתי (ויש לזכור כי המדובר בתיק בו התקיימה ישיבת הוכחות עם עדים רבים והוגשו סיכומים בכתב).

49. יחד עם זאת, במהלך שמיעת העדויות נפרשה לנגד עיני כל הנוכחים תמונת מצב עגומה, שלא היתה כה ברורה בתחילת הדרך. התברר שהתובע גידל במשך תקופת זמן לא מבוטלת את שלושת ילדיו, כולל מיה, לאחר שהאם עזבה ונסעה לטייל בעולם, התברר שאחיו של התובע היה חולה במחלת הסרטן בתקופה הסמוכה לפני האירועים ומיה ניתקה קשר עם התובע והאח בתקופה זו, התברר שבין הצדדים היו הליכים משפטיים נוספים סביב הגירושין וסביב ירושה מסויימת, התברר שהתובע עשה במובנים מסויימים מאמצים רבים לשמש כאב תומך בסיטואציות לא פשוטות, ובתמצית אומר שהגם ששוכנעתי שהוא אכן אמר למיה את כל אותם הדברים שנטען שאמר – אזי התמונה אינה רק "שחור או לבן".

50. אין בכך כדי להצדיק את התנהגותו של התובע כלפי מיה, והחשוב מכך – אין בכך כדי לפטור אותו מההשלכות של ניהול ההליך המשפטי "עד הסוף", אולם זוית אישית זו – המתווספת לדבריו לגבי מצבו הכלכלי - הביאה אותי לכלל מסקנה שאקצוב את ההוצאות לטובת הנתבעים על הצד הנמוך ושאפנה אליהם בבקשה לשקול אם יש מקום לעמוד על גבייתן.

51. אשר על כן, אני מעריכה את ההוצאות לטובת הנתבעים 1, 2 ו-4 בסך של כ-8,000 ₪ + מע"מ, את הוצאותיו של הנתבע 3 בסך של 8,000 ₪ + מע"מ, ומותירה את הנושא לשיקול דעתם.

פרטיהם של כל המעורבים ישארו חסויים ואבקש מהמזכירות לפעול בהתאם.

ניתן היום, ט"ו באב תש"ע, 26 יולי 2010, בהעדר הצדדים.

תמר נאות-פרי, שופטת